د غزلو کِتاب

اول سرود

١ ١ د حضرت سليمان خوارۀ سرودونه.

محبوبه

٢ بيا بيا مې په خپلو شونډو سره ښُکل کړه،

ځکه چې ستا مينه د ميو نه زياته مزه کړينه.

٣ ستا د عطرو خوشبوئی ښومره ښُکلې ده،

ستا نوم لکه د هغې د خوشبو په شان ده.

نو ځکه ټولې پېغلې په تا مئينې دينه

٤ زر شه، ما د خپل ځان سره بوځه،

تهٔ زما بادشاه شه، ما خپلې کوټې ته بوځه.

ښځې

اے بادشاه مونږ ښومره ستا دپاره خوشحاله يونه،

د ميو نه زيات مونږ ستا د مينې صِفت کوونه.

محبوبه

دا رښتيا دی چې پېغلې په تا مئينې دينه.

۵ زهٔ خو توره يمه خو ښُکلې يمه،

اے د يروشلم جينکو،

د قيدار د خېمو په شان توره يمه

او د سليمان د خېمې د پردو په شان توره يمه.

۶ ما ته مهٔ ګورئ ځکه چې زهٔ غنم رنګه يمه،

زما ځرمنه نمر توره کړې ده.

زما ورونړه ما سره وران وونه

او په زبردستئ سره هغوئ

په ما د خپلو انګورو خيال ساتلو.

نو بيا ما خپل خيال ونهٔ ساتلو،

او نهٔ مې د خپل انګور خيال وکړلو.

۷ ما ته ووايه، زما جانانه،

تهٔ به نن خپله رمه څرولو له چرته بوځې؟

او تهٔ خپلې ګډې په غرمه کښې

د دمې دپاره چرته راغونډوې؟

نو بیا زۀ ولې برقعه په سر سرګردانه شمه

او ستا د ملګرو په رمو کښې درپسې وګرځمه

محبوب

۸ اے په ټولو پیغلو کښې ښائسته محبوبې، کۀ چرې تا ته دا پته نۀ وینه،

نو د رمو د پښو ښاپونو پسې شه روانه،

او خپل چېلی دې د شپانو د خېمو په خوا کښې وڅرونه.

۹ زما محبوبې، تۀ په ما دومره ګرانه ینه،

لکه د فِرعون د شاهی آسپې په شان ښائسته ینه.

۱۰ ستا اننګی ځومره ښائسته دینه،

او هغه ستا د غوږونو والو سره ځلیږینه.

او ستا غړې ځومره ښائسته ده،

او د سرو سره ځومره ښُکلې ښکارینه.

۱۱ خو مونږ به د سرو زرو والۍ درته

او د سپینو زرو مرۍ جوړې کړونه.

محبوبه

۱۲ کله چې زما شهزاده خپل کټ کښې آرام کولونه،

نو زما د عطرو په خوشبويۍ کښې نشه نشه شونه.

۱۳ زما جانان د مُر زونډے دینه،

زما په سینه پروت دینه

۱۴ زما جانان د عين‌جدی د انګورو په

باغونو کښې د نکريزو د ګل په شان دینه

محبوب

۱۵ زما محبوبې، تهٔ خومره ښائسته ینه.

تهٔ خومره حسینه ینه،

سترګې دې د ګوګوشتکو په شان ښُکلې دینه.

محبوبه

۱۶ تهٔ ډیر ښُکلے یې زما جانانه،

تهٔ خومره زړهٔ وړونکے ینه،

شنه ګیاه به زمونږ بستره وینه.

۱۷ د دِیار لرګی به زمونږ د کور وی تیرونه،

او د خوشبوداره دِیار لرګی زمونږ د کور دی تیرونه،

او د دِیار ونه به زمونږ د کوټې چت وینه.

۲

(۱) زۀ لکه د شارون د ګلاب په شان یمه،

او په پټو کښې د لاله د ګل په شان یمه.

محبوب

(۲) لکه چې په ازغو کښې د لاله ګل وینه،

زما محبوبه د پېغلو په مینځ کښې داسې وینه.

محبوبه

(۳) لکه د سیب د ونې په شان په ځنګل کښې

زما جانان د نورو زلمو په مینځ کښې دینه.

د هغۀ د سورې لاندې په کښېناستو ډېره خوشحالیږمه،

او زما په خولۀ د هغۀ مېوې خوږې لګیږینه.

(۴) هغۀ زۀ د خپل ځان سره د مېلمنو هال ته روانه کړمه،

او زۀ يې په خپله مینه کښې ونغښتلمه.

(۵) د کشمشو سره يې ما ته طاقت راکړلو،

او د سیوانو سره يې زۀ تازه کړمه،

ځکه د مینې په وجه مړاوې شوې ومه.

۶ د هغهٔ ګس لاس زما د سر لاندې وونه،

او د هغهٔ ښی لاس ځانته راغاړه ایستمه.

۷ اے د یروشلم جینکو، ما سره تینګه وعده وکړئ،

ترڅو چې مونږ پراتهٔ یونه مونږ به نهٔ په عذابوئینه.

دویم سرود

محبوبه

۸ وګوره، چې جانان مې راروان دینه،

هغه په غرونو راخېژینه، او په غونډو ټوپونه وهینه.

۹ زما جانان لکه هوسۍ او یا د ځوان هوسۍ په شان دینه،

وګوره هغه اوس زمونږ د دیوال شاته ولاړ دینه،

هلته د کړکۍ د جال نه دننه کوتې ته ګورینه.

۱۰ زما جانان ما ته ووئیل،

محبوب

"زما محبوبې، راپاڅه،

ښائسته محبوبې، راځه ما سره لاړه شه.

۱۱ وګوره، ژمې تېر شو بارانونه ودرېدل او بس شونه.

۱۲ په زمکه ګلونه راښکاره شونه،

د سندرو وئيلو موسم رارسېدلے دينه،

زمونږ په مُلک کښې د ګوګوشتکو آوازونه اورېدلے کيږينه.

۱۳ د اينځر بوټو خپله وړومبۍ مېوه ونيوله،

او د انګورو بوټو د خپلو غوټو خوشبو خوره کړله.

راپاځه، راشه، زما محبوبې، زما ښائسته محبوبې،

راځه ما سره لاړه شه.

۱۴ زما ګوګوشتکې په کمر کښې د ګټانو شاته

خپل ځان پټ کړے دينه.

زۀ ستا مخ ليدل غواړمه،

او ستا آواز اورېدل غواړمه.

ځکه چې ستا آواز خوږ دينه،

او ستا مخ ښائسته دينه.

۱۵ لومبړې ونيسه، وړې لومبړې ونيسه،

هسې نه چې هغوئ د انګورو باغ تباه کړينه،

ځکه چې زمونږ د انګور بوټو غوټۍ نيولې دينه.“

۱۶ جانان زما او زهٔ د جانان یمه،

هغه چې د لاله په ګلونو کښې مزې کوينه.

۱۷ د سحر رڼا نه وېرانډې زما جانانه،

چې شپه په ختمېدو شی، ما نه لاړ شه جانانه،

لکه د هوسۍ او يا د تکړه هوسۍ په شان په کاڼيزه

غرونو باندې ما نه په ټوپونو او مستۍ سره لاړ شه.

۳

۱ ټوله شپه کله چې زهٔ په خپل کټ کښې پرته ومه،

د چا سره چې زهٔ مينه کوم ما د هغهٔ لټون وکړونه،

خو هغه رانهٔ غلونه.

۲ خو بيا ما خپل ځان ته ووئيل،

زهٔ به پاڅېږمه او ټول ښار به ولټومه،

د هغه چا پسې به په چوکونو

او سړکونو کښې وګرځېږمه

چا سره چې زهٔ مينه کومه.

نو زهٔ وريسې ښهٔ وګرځېدمه

خو پېدا مې نۀ کړونه.

٣ چوکيدارانو زۀ ودرولمه،

کله چې هغوئ په ښار کښې ګرځېدل.

ما د هغوئ نه تپوس وکړلو،

”ولې تاسو هغه کس ليدلے دېنه

چا سره چې زۀ مينه کومه؟“

٤ نو چې د هغوئ نه لږ وړاندې لاړمه

ما خپل جانان پېدا کړونه.

هغه مې راټينګ کړونه

او تلو ته مې پرې نۀ ښودلونه

او ما هغه د خپلې مور کور ته راوستونه

هغې کوټې ته په کومه کښې چې زۀ د مور

په ګېډه شوې ومه.

٥ اے د يروشلم جينکو، ما سره ټينګه وعده وکړئينه،

ترڅو چې مونږ پراتۀ يونه مونږ به نۀ په عذابوئينه.

دريم سرود

محبوبه

٦ چې د لوګى د ستن په شان دے هغه څوک دینه

هغه زمونږ طرف ته راروان دینه؟

چې فضا يې په مُر او لوبانو خوشبوداره کړې ده نه،

او د سوداګرو په عطرو باندې خوشبوداره کړې ده نه؟

٧ دا د سليمان ګاډى ده وګورئينه،

چې ورسره شپېتهٔ تکړه کسان

په پرګله کښې راروان دينه،

د بنى إسرائيلو د ټولو نه ښهٔ فوجيان ورسره دينه.

٨ هغوئ ټول په تُورو باندې سمبال دينه،

او په جنګ کښې هم ماهر دينه،

هر يو سره په ترخ کښې تُوره ده،

او هغوئ په شپه کښې د بادشاه د

حفاظت کولو جوګه هم دينه.

٩ سليمان بادشاه شاهى ګاډى ځان دپاره

د لبنان د دِيار د لرګو نه جوړه کړې ده نه.

١٠ د هغې ستنې هغهٔ د سپينو زرو نه جوړې کړې دينه،

او د هغې چت يې د سرو زرو نه جوړ کړے دېنه،

او د هغې بالښتونه کاسنی دينه.

هغه د يروشلم د پېغلو په مينې سره ښائسته شوې وه نه.

١١ اے د يروشلم پېغلو راشئ کنه،

او سليمان بادشاه وګورئينه

هغهٔ هغه تاج په سر کړے دينه

کوم چې د وادهٔ په ورځ مور ورکړے وونه،

هغه د خوشحالۍ ورځ وه د هغهٔ د ټولو نه.

محبوب

۴

١ اے محبوبې، تهٔ ښومره ښائسته ينه.

تهٔ ښومره نازنينه ينه.

د نقاب نه شاته ستا سترګې ګوګوشتکې دينه.

ستا زلفې وَل وَل لکه د چېلو د رمو په شان دينه،

چې د جِلعاد د غرهٔ نه لاندې راکوزېږينه.

٢ ستا غاښونه د سپینو ګڼو په شان دینه،

چې تازه ترې نه وړۍ اخوا شوې وینه،

او تازه لمبولے شوے وینه.

هر یو غاښ دې د بل سره جوړه دینه،

یو هم کنډم شوے نۀ دینه

٣ شونډې دې تکې سرې دینه،

خولۀ دې ډېره ښُکلې ښکارینه.

ستا اننګې د نقاب شاته لکه د ګلابی انار ځلیږینه.

٤ ستا غړۍ دومره ښائسته ده لکه د داؤد د ښار مناره،

چې د زرګونو بهادرانو په ډالونو باندې شوې وی سینګاره.

٥ ستا سینې لکه د هوسو د جوړه بچو په شان دینه،

چې د لاله په ګلونو کښې څریږینه.

٦ د دې نه وړاندې چې د سحر باد ولګیږینه

او د شپې تیارۀ چې په ختمېدو شینه،

زۀ به د مُر غر ته ورمنډه کړمه

او د لوبانو غونډۍ ته به لاړه شمه.

٧ زما محبوبې، ستا ښائست کامِل دینه،

په تا کښې هيڅ عيب نشته دینه.

٨ زما ناوې، د لبنان نه ما سره راشه،

د لبنان نه ما سره راشه.

د امانه د غرۀ د څوکو نه راکوزه شه،

د حرمون او د سنير د څوکو نه ما سره راکوزه شه،

د زمرو د غارونو او د پړانګانو د غونډو نه راکوزه شه.

٩ اے زما دُنيا، اے زما ناوې، زما نه دې زړۀ وړے دينه،

د سترګو په يوه اِشاره دې ما نه زړګے وړے دينه،

او د اميل يو غمی دې ما نه زړګے وړے دينه.

١٠ زما دُنيا، زما ناوې زۀ ستا په مينه کښې څومره خوشحاله يمه،

د ميو نه څومره خوشحالونکی ده ستا مينه،

او ستا خوشبو د هرې مصالحې نه څومره ښۀ ده.

١١ زما ناوې، ستا د شونډو نه د شاتو د ګبين په

شان خوږوالے راڅاڅيږينه،

ستا د ژبې لاندې شات او پئ پراتۀ دينه،

ستا د جامو نه لکه د لبنان د دِيار په شان خوشبو راځينه

١٢ اے زما محبوبې، تۀ زما بنده باغيچه ينه،

تۀ زما دُنيا ينه، او زما ناوې ينه،

زما پټ باغ، زما پټه چينه ينه،

١٣ تۀ لکه د انارو باغيچه ينه،

د مزېدارو مېوو نه ډکه ينه،

او خوشبو دې لکه د مشکو او عنبرو په شان ده نه،

١۴ چرته چې د مشکو، زعفرانو، دارچينو

او هر قسمه مصالحو بوټی پېدا کيږينه،

او عُود، مُر او لوبانو خوشبوداره عطر پېدا کيږينه.

١۵ تۀ د باغ چينه ينه،

تۀ د تازه اوبو کوهے ينه

چې د لبنان د غرونو نه رابهيږينه.

محبوبه

١۶ اے د شمال باده، راوالوځه،

اے د جنوب باده راشه،

زما په باغ باندې راوالوځه

او د هغهٔ خوشبو هرې خوا ته خوره کړه.

زما جانانه خپل باغ ته راشه،

او د هغې ښُکلې مېوې وخوره.

محبوب

۵ ۱ زما دُنیا، زما ناوې، زهٔ په خپل باغ کښې

داخل شوے یمه.

زهٔ د مُر چیړ او خوشبوداره مصالحې راټولومه.

ما خپل ګبین د شاتو سره وخوړلونه،

او زهٔ خپل پئ او مے څښمه.

ښځې

اے عاشقانو، وخورئ او وڅښئینه.

او د مینې نه مست شئینه.

څلورم سرود

محبوبه

٢ زهٔ اودهٔ ومه خو زما زړهٔ بېدار وونه،

غوږ شه. زما جانان ور ټکوينه.

”زما د زړهٔ دُنيا او محبوبې ور کولاو کړه،

زما ګوګوشتکې، زما بېعيبه مينې.

محبوب

زما سر په شبنم باندې لوند دينه،

او د شپې پرخې مې وېښتهٔ لوندهٔ کړی دينه.“

محبوبه

٣ ما خو جامې ويستلې دينه،

نو دا بيا دوباره واچوم څهٔ؟

ما خپلې پښې وينځلې دينه،

بيا دا دوباره په خاورو ګنده کړم څهٔ؟

٤ زما جانان خپل لاس په ور کښې راوړد کړونه،

نو زما زړهٔ د هغهٔ دپاره په درزيدو شونه.

٥ نو زهٔ راپاڅېدم چې خپل جانان ته ور کولاو کړمه.

زما د لاسونو نه عطر په څڅېدو شونه.

زما د ګوتو نه د مُر چيړ په څڅېدو شونه

کله چې ما د ور کُنډه راښکله.

۶ ما خپل جانان ته ور کولاو کړونه،

خو هغه بيا تلے وو، نو زۀ سخته پرېشانه شومه،

ما هغه ولټولو، خو هغه مې پېدا نۀ کړونه،

ما هغۀ ته آواز وکړونه،

خو هغۀ ما ته جواب رانۀ کړونه.

۷ کومو څوکيدارانو چې په ښار کښې ګشت کولونه

نو هغوئ زۀ ونيولم، هغوئ زۀ ووهلمه

او په وهلو يې تکه شنه کړمه،

او د ښار د دېوالونو چوکيدارانو

زما د مخ نه پلو اوچت کړونه.

۸ اے د يروشلم ښځو، ما سره دا وعده وکړئينه،

کۀ چرې تاسو زما جانان وليدلو، هغۀ ته ووائينه

چې زۀ د هغۀ د مينې په وجه کمزورې شوې يمه.

ښځې

٩ اے په ټولو پېغلو کښې ښائسته جينۍ، ستا جانان

د نورو سړو نه کوم خاص خصوصيت لرينه؟

په هغۀ کښې داسې څۀ خاص دينه،

چې مونږ تا سره دا لوظ وکړونه؟

محبوبه

١٠ زما جانان سور سپين دېنه،

او په لسو زرو کښې د ټولو نه اعلیٰ دېنه.

١١ د هغۀ سر د سوچه سرو زرو دېنه،

د هغۀ وېښتۀ وَل وَل دينه،

او لکه د کارغۀ په شان تور دېنه.

١٢ د هغۀ سترګې د ګوګوشتکو په شان دينه

چې د اوبو د چينو په خوا کښې وينه

سپينې ګوګوشتکې لکه د پئيو په شان چې

د تالاب په خوا کښې ناستې وينه.

١٣ د هغۀ اننګی د باغ په شان دينه،

چې د خوشبودارو بوټو نه ډک وينه.

د هغۀ شونډې د لاله د ګل په شان دینه،

لکه چې د مُر په چیړ خوشبویه شوې وینه.

۱۴ د هغۀ لاسونه د سرو زرو سیخونه دینه،

چې په دې کښې قیمتی کانړی لګېدلی وینه.

د هغۀ بدن لکه د هاتی د غاښونو په شان سپین دېنه،

او چې په کښې نیلم کانړی لګېدلی وینه.

۱۵ د هغۀ پښې د سنګِ مرمرو د ستنو په شان دینه

چې په سرو زرو کښې لګولے شوې وینه.

د هغۀ شکل د لبنان د غرونو د خاص دِیار په شان ښکارینه.

۱۶ هغه ډېره خوږه خولۀ لرینه،

هغه په هر لحاظ زړۀ راښکونکے دېنه،

نو، اے د یروشلم ښځو،

زما جانان او زما آشنا دغه شان دېنه.

ښځې

۶ ۱ ستا جانان چرته لاړونه،

په ټولو پیغلو کښې ښائسته جینۍ؟

ستا جانان چرته تلے دينه؟

چې مونږ تا سره د هغهٔ تلاش وکړونه؟

محبوبه

٢ زما جانان خپل باغ ته راغلے دينه،

خپل د خوشبويانو کټ ته،

چې خپله رمه په باغونو کښې وڅروينه،

او د لاله ګلونه ترې نه راټول کړينه.

٣ جانان زما او زهٔ د جانان يمه،

هغه چې د لاله په ګلونو کښې مزې کوينه.

پينځم سرود

محبوب

٤ زما محبوبې، تهٔ لکه د تِرضاه د ښار په شان ښائسته ينه.

آو، لکه د يروشلم په شان ښائسته ينه،

او په يو ځل ليدو دې ما نه زړګے وړے دينه.

٥ سترګې دې ما نه واړوه،

ځکه چې زهٔ يې بې‌وسه کړے يمه.

ستا زلفی وَل وَل لکه د چېلو د رمو په شان دینه،

چې د جلِعاد د غرۀ نه لاندې راکوزيږينه.

٦ ستا غابښونه د سپينو ګډو په شان دينه،

چې تازه ترې نه وړی اخوا شوې وينه،

او تازه لمبولے شوے وينه.

هر يو غابښ دې د بل سره جوړه دېنه،

يو هم کندېم شوے نۀ دېنه.

٧ ستا اننګی د نقاب شاته لکه د ګلابی انار ځليږينه.

٨ په شپېتو مَلِکو او په اتيا وينځو کښې

او په بېشمېره پېغلو کښې،

٩ خو زۀ به بيا هم خپله ګوګوشتکه خوښومه،

زما کامله مينه، د خپلې مور ېېره خوښه ده نه،

او د هغه چا ېېره نيازبينه چا چې زيږولې ده نه.

پېغلې هغه وينی او د هغې صِفت کوينه،

تر دې چې شهزادګۍ او شاهی وينځې

د هغې د صِفت سندرې وائينه.

۱۰ ”دا څوک ده چې لکه د سحر د رڼا په شان راوچتيږينه،

لکه د سپوږمۍ په شان ښائسته، او د نمر په شان ځليږينه،

او په يو ځل ليدو دې ما نه زړګے وړے دينه.“

۱۱ زۀ د غوزانو باغ ته لاړمه

او وادۍ ته د ګلونو د غوټو سيل ته لاړمه،

د انګورو د ځيلو راټوکېدل وويىنمه

او چې انارو ګلونه کړى دى کۀ نه

۱۲ زۀ په خپل ځان نۀ پوهېدمه،

او د عشق نه رپېدمه

لکه چې په شاهى ګاډۍ کښې سور يمه

ښځې

۱۳ واپس راشه، مونږ ته راواپس شه، اے د شولم پېغلې.

واپس راشه، واپس راشه چې مونږ تا دوباره وګورونه.

محبوب

تاسو د شولم دې پېغلې ته ولې ګورئينه

کله چې هغه د ګډېدونکو د دوه صفونو

په مینځ کښې ډېره ښائسته ګډېږینه؟

محبوب

۷ (۱) ستا پښې په څپلو کښې څومره ښُکلې ښکارینه،

اے د شهزادګۍ لورې.

ستا غونډې پتونونه د قیمتی کاڼو په شان دینه،

لکه چې دا یو ماهر زرګر جوړ کړی وینه.

(۲) ستا نوم د یوې پیالۍ په شان دېنه

لکه چې د خوشبوداره میو نه ډکه وینه.

ستا پښې لکه د غنمو د ګېډۍ په شان دینه

چې ګېرچاپېره ترې نه د لاله ګلونه راتاو شوی وینه.

(۳) ستا سینې لکه د هوسو د جوړه بچو په شان دینه،

(۴) ستا غړۍ لکه د هاتی د غاښونو نه جوړه شوې منارې
په شان ښائسته ده نه.

ستا سترګې د حسبون ښار د ځلېدونکو تالابونو په شان دینه،

کوم تالابونه چې د دې ښار د بیت‌رابیم دروازې سره دینه.

ستا پوزه د لبنان د برج په شان ښائسته ده نه

چې د دمشق ښار ترې نه ښکارينه.

۵ ستا سر لکه د کرمل د غرهٔ په شان اوچت دېنه،

ستا د زلفو ښائست لکه د شاهی ګُلکارئ په شان دېنه

تر دې چې بادشاهان هم ستا د کمڅو د ولونو بنديوان دينه.

۶ اے محبوبې، تهٔ څومره ښُکلې او حسينه ينه،

تهٔ څومره د خوشحالو نه ډکه ينه.

۷ ستا قد او قامت د کجورې د ونې په شان دېنه،

او ستا سينې د مېوو د غونچو په شان دينه.

۸ ما وئيل زهٔ به د کجورې ونې ته وخېژمه

او کجورو ته به يې لاس ورووړمه.

ستا سينې دې د مېوو د غونچو په شان وينه،

او ستا د خولې خوشبو دې لکه د سيوانو په شان وينه.

۹ او ستا شونډې د اعلىٰ ميو په شان دينه.

نو دا مے دې زما د جانان په غاښونو

او شونډو باندې په نرمئ سره وبهيږينه.

محبوبه

(١٠) زۀ د خپل جانان يمه،

او د هغۀ زړۀ ما غواړينه.

(١١) زما جانانه راشه، راځه چې بهر پټو ته لاړ شُو نه

او هلته په کلی کښې شپه تېره کړو نه.

(١٢) راځه چې سحر وختی پاځيږونه

او د انګورو باغونو ته لاړ شونه

چې د انګورو د ځيلو راټوکېدل ووينو

او چې انارو ګلونه کړی دی کۀ نه،

هلته به زۀ خپله مينه تا ته وښايمه.

(١٣) هلته به د مړه غونو بوټو خپله خوشبو راپريښې وينه،

او د ټولو نه ښې مېوې به زمونږ دروازې سره وينه،

نوې او زاړۀ خوندونه،

جانانه کوم چې ما ستا دپاره ساتلی دينه.

٨

(١) اے کاش چې تۀ زما دپاره لکه د ورور په شان وينه،

چا چې ما سره د مور په سينه خولۀ اېښې وينه.

نو کله چې تۀ ما په لار کښې ليدلے نه

نو ما به تهٔ ښکلولے نه

او چا به هم په ما باندې اِعتراض کولو نه.

٢ ما به تهٔ د خپل ماشومتوب کور ته راوستے وینه،

او هلته به تا ما ته سبق ښودلے وونه.

ما به درته د ښښلو دپاره مزېدار مے درکړی وُونه،

د خپلو خوږو انارو شربت به مې درکړے وونه.

٣ ستا ګس لاس به زما د سر لاندې وونه،

او ستا ښی لاس به ځانته راغاړه ایستمه.

٤ اے د یروشلم پېغلو، ما سره وعده وکړئینه،

مینه مهٔ رابېداروئینه، ترڅو چې یې ونهٔ غواړینه.

شپږم سرود

ښځې

٥ دا د صحرا نه څوک راروان دے نه،

چې خپل سر یې د محبوبې په اوږه باندې ایښے دینه؟

محبوبه

زهٔ تا د سیب د ونې لاندې راپاڅومه،

په کوم ځائ کښې چې تۀ خپلې مور زيږولے ينه،

چرته کښې چې په ډېر تکليف هغې تۀ زيږولے ينه.

٦ زما مينه په خپل زړۀ باندې لکه د مهر په شان ولګوه نه،

او په خپل لاس باندې ما لکه د مهر په شان ولګوه نه.

ځکه چې مينه لکه د مرګ په شان زورَوره ده نه،

او د هغۀ غېرت تر عالمِ ارواح پورې رسيږينه،

او د مينې د اور شُغلې ډيرې زورَورې دينه.

٧ ډيرې اوبۀ د مينې اور مړ کولے نۀ شينه،

او نۀ سېلاب دا وړلے شينه.

کۀ څوک غواړی چې په خپل ټول مال دولت سره مينه په بيعه واخلينه

خو د هغۀ قيمت به د مينې په مقابل کښې حقير وشمېرلے شينه.

دوستان

٨ زمونږ يوه وړه خور ده نه،

او لا تر اوسه د هغې سينې شوې نۀ دينه.

کۀ څوک د هغې غوښتلو له را شينه

نو مونږ به څهٔ کوُو نه؟

٩ کهٔ هغه لکه د يو دېوال په شان پېغله وے نه،

نو مونږ به د هغې د سپينو زرو د برج سره حفاظت کړے وُنه.

او کهٔ هغه يوه دروازه وے نه،

نو مونږ به ورته د دِيار تختې لګولے وے نه.

محبوبه

١٠ زهٔ د يو دېوال په شان پېغله ومه،

او اوس زما سينې لکه د برجونه په شان دينه.

کله چې زما جانان ما ته ګورينه،

نو هغه زما په کتلو باندې خوشحالېږينه.

١١ د سليمان په بعل هامون کښې د انګورو يو باغ وونه،

کوم چې هغهٔ ماليانو ته په اجاره ورکړے وونه،

هر يو به ورله زر د سپينو زرو سيکې ورکولے نه.

١٢ خو زما د انګورو باغ زما دے چې چا له يې ورکومه،

سليمانه، ما له د سپينو زرو زر سيکې مهٔ راکوه نه،

خو زۀ به هغه چا ته د سپينو زرو دوه سوه سيکې ورکړمه،

څوک چې زما د باغ د مېوو خيال ساتينه.

محبوب

۱۳ زما محبوبې، تۀ چې په باغ کښې ژوند کوينه،

زما دوستان په دې انتظار کښې دينه

چې ستا آواز واورينه.

خو پرېږده چې زۀ واورمه

محبوبه

۱۴ زما جانانه، زر په منډه راشه،

او يا لکه د هوسۍ او د ځوان غرڅۀ په شان راشه

خوشبوداره غونډو ته راشه.

pashtobibles.org © يوسفزی ۲۰۱۹